

SEX=БАЛЯСЫ

ЛЕТНІЯ ІНСТЫНКТЫ

...У яе былі доўгія, чорныя як смоль, шаўкавістыя дагледжаныя валасы. Крыху раскосыя вочы і выступаючыя скулы, прамае грыўка на лбе надавалі вобразу нейкі азіяцкі шарм. Загарэлая, даўгаголая, ды яшчэ на высокай танкетцы, са стыльнай сумачкай і навушнікамі ад мабільнага тэлефона... Яна зайшла ў паўпусты вагон метро і села якраз насупраць мяне. Хаця звычайна дзяўчаты ў такіх кароткіх спадніцах у транспарце не садзяцца, а едуць стоячы... Вы памятаеце, чым уласна стаў знакаміты фільм «Асноўны інстынкт» з Шэран Стоўн? Не кожны прыгадае змест стужкі, але, безумоўна, у памяці застаўся эпізод у паліцэйскім участку, калі галоўная гераіня падчас допыту перакідвае нагу цераз нагу. Усё доўжыцца лічаныя імгненні, якія назавуць сталі класікай жанру.... Перада мной жа пачалося «шырокафарматнае кіно» працягласцю ў палову шляху ў метрапалітэне...

Фота Яраслава ПЫСКАУЦА

Адставіўшы сумачку ўбок (якую ў такой сітуацыі дзяўчаты ў кароткіх спадніцах абавязкова кладуць сабе на калені), мая «візаві» пачала спакойна і дзелавіта настройваць сабе мелодыі ў навушніках. Адзін прыпынак, другі... Я ўжо неяк пісаў, што, калі чалавек свядома хоча нешта агаліць, ён павінен быць гатовы да таго, што нехта на гэта будзе глядзець. Па-мойму, цалкам справядліва. Пагадзіцеся, чаму я працяглы час павінен ехаць, матаючы галавой злева направа, да столі і назад? Я люблю глядзець прама. Нарэшце, заўважыўшы, мабыць, рэакцыю іншых пасажыраў, дзяўчына робіць нейкую няўклядную спробу ці то ногі шчыльнай звесці, ці то спадніцу рукамі зверху прыціснуць. Гэтая спроба нагадвае анекдот. У атэлі здарыўся пажар. З усіх нумароў даносяцца крыкі: «Вады! Вады! Вады!» Тут адчыняецца адно з вокнаў. У ім з'яўляецца задаволены мужчына і таксама крычыць: «А ў 506-ы нумар — шампанскага!».

Нарэшце дзяўчына рашуча ўзнялася да выхаду. «*Она прошла, как каравелла по зелёным волнам, прохладным ливнем после жаркого дня. Я оглянулся посмотреть, не оглянулась ли она, чтоб посмотреть, не оглянулся ли я...*» За ўвесь час паездкі на твары дзяўчыны не здрыгануся ні адзін мускул. На ім чыталася: маўляў, надакучылі вы ўсе, спэка ж! А можа, ёй музыкай нешта навеяла? Прыгажуня проста абцягнула ўніз спадніцу і выйшла...

Ведаеце, асабіста ў мяне ёсць некалькі дакладных спосабаў вызначыць, калі ж, нарэшце, пачалося сапраўднае лета. Па-першае, як ужо зазначыў вышэй, калі вагоны метро становяцца паўпустымі: заходзь, сядай, дзе хочаш. Па-другое, калі перад гэтым вы ў інтэрнэце, у «жоўтых» газетах паспелі пабачыць большасць вядомых «зорак» шоу-бізнесу, вядучых (прадстаўніц прыгожай паловы чалавецтва, вядома), якія выклалі свае фотаздымкі ў купальніках (пры гэтым вы, у прыватнасці, павінны адзначыць, што бюст Ганны Семяновіч павялічыўся яшчэ як мінімум на палову памеру). Прычым фатаграфіяў, зробленых уласнаручна. Гэта зараз трэнд такі новы. Папарацы супраць Валачковай — ужо маветон. Дарэчы, магчыма, па гэтай прычыне мы сёлета пра яе нічога не чулі? Ці я штосьці прапусціў? А так, сама зняла — сама выклала.

Але галоўны спосаб вызначэння таго, што прыйшло спякотнае лета, як вы, напэўна, ужо здагадаліся, — гэта тое, як мы пачынаем апранацца. Памятаеце жарт каманды КВЗ «Адэскія мансы»? Адэсіты падчас заняткаў сексам не здымаюць шарсцяныя шкарпэткі. Чаму? Аргазм, гэта, вядома, добра, але ж і насмарк нікому не патрэбны. Гэта я да таго, што плавяцца цэлы — плавіцца і мазгі. Хочацца, каб найперш было зручна і камфортна нам самім. Меркаванне пра цябе з боку навакольных неяк адыходзіць убок само сабой. Сёлета спэка пабіла ўсе тэмпературныя рэкорды, таму ад намёкаў на лёгкую зротыку ў адзёны яшчэ некалькі тыдняў таму мы неяк адразу пераскочылі да... Зноў жа, як у анекдодзе. На пляжы. «Малады чалавек, дык вы ж узбудзіліся!» — «Жанчына, гэта я не вам!»... Нейк трэба было зайсці да суседзяў. Тыя папрасілі некалькі хвілін — каб апрануцца. Гэта як у жарце, памятаеце (хаця якія там жарты!)? У спэку вельмі прыемна хадзіць па кватэры без нічога. Адна нязручнасць — калі табе пазванілі ў дзверы...

Ці трэба зараз некага за нешта асуджаць?.. Спрэчнае пытанне. Вось еду ў ліфце з калегам па цэху. Той з буфета вязе ў свой кабінет марозіва. Пазірае на яго і кажа: «У спэку салодкае нельга... Але ж вельмі хочацца!» А мы ўсе ведаем, што калі нельга, але вельмі хочацца, тады можна! У гэты час вельмі хочацца да вады. І асвятляецца, і фігуру прадэманстраваць. Праўда, пра яе трэба было клапаціцца загадзя. Ну, хаця б як у тым жарце. Хітраватая дзяўчына пачала рыхтавацца да купальнага сезона яшчэ з зімы: пакрысе адкормлівала сваю сяброўку. Жанчыны змагаюцца самі з сабой, выбіраючы паміж гігіенай і максімальнай адкрытасцю. Дарэчы, памятаеце анекдот, як мужчына выбіраў для жонкі купальнік? Зайшоў у краму, глядзіць на тавар — сучэльня «нітаткі». Нарэшце кажа прадаўцу: «Дайце, калі ласка, вась гэтую мадэль. На ёй хаця б нейкі кавалачак тканіны прысутнічае». — «Мужчына, гэта бірка!» Бываюць гарады летам і іншыя сітуацыі. Сужэнец збіраецца ехаць адзін на курорт, пакуе чамаданы. Раптам жонка заўважае, як той цішком здымае заручальныя пярсцёнак. «Гэта яшчэ навошта?» — «А ты ведаеш, як там спякотна?»

Летам нам хочацца халодных напояў і гарачага сексу на пяску дзікага пляжа. Хаця мы цудоўна ведаем, што і тое, і другое можа нанесці шкоду арганізму. Ведаем. Але хочам! Ведаеце, чаму? Таму што гэтымі ўспамінамі нам потым жыць цэлы год! Так што трымайцеся, сябры, і спрабуйце радавацца жыццём! Лета ж!

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Я МОГ СТАЦЬ ІНЖЫНЕРАМ...»

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— Паўнага шуму на прасторы інтэрнэту нарабіў ваш удзел у польскім шоу талентаў «Голас»...

— Шчыра сказаць, я паехаў у Польшчу на фестываль баяністаў, дзе даваў майстар-клас і распавядаў пра свой інструмент у Варшаве. А там у інтэрнэце ўбачыў, што я раз праходзіць кастынг на «Голас» і падумаў: а чаму б і не паспрабаваць сябе? На кастынг мне далі «дабро», а потым даслалі спіс песень, з якіх трэба было выбраць адну для выканання на шоу. Я выбраў кампазіцыю польскага гурта «Piersi» і выканаў яе на беларускай мове. Маю ідэю ўхвалілі, хаця я баяўся ім такі ход прапаноўваць: маглі сказаць «не фармат». Аднак там цэняць патрыятызм і індывідуальнасць.

— Але адмовілі вам, як потым пісалі, менавіта на падставе таго, што вы «не фармат»...

— Ёсць фармат тэлебачання і шоу. А я не падышоў з улікам фармату тэлебачання. Яны чакалі, што я змагу праспяваць нешта фірменнае, а тут хлопец з баянам і спявае па-беларуску! Потым я зрабіў ім сюрпрыз і праспяваў Адэль «Rolling in the deer», але было ўжо позна. Мне казалі, што калі б я пачаў з яе, то меў бы шанц. Нягледзячы на тое, што далей за адбор я не прайшоў, потым мяне запрасілі выступіць на фінальным шоу.

— Ці з'явіліся нейкія новыя знаёмыя?

— Атрымаў шмат прапаноў. Там я пазнаёміўся з гуртом «Piersi», які вельмі папулярны ў Польшчы: гэты музыканты ведаюць, як прасоўваць музыку на рынку. Я размаўляў з іх менеджарам, і зараз мы разглядаем магчымасць зрабіць сумесны запіс.

— Вы вучыцеся ў кансерваторыі і пры гэтым актыўна рэалізуеце сябе як эстрадны выканаўца. Класічная школа не перашкаджае?

— У мяне быў перыяд, калі я займаўся толькі класікай, ездзіў на многія конкурсы. Потым зацікавіўся джазам. Паралельна паспеў нават опернага вакалам пазаймацца, аднак зразумеў, што гэта наогул не маё. Паступіўшы ў кансерваторыю, дасягнуў той кропкі, калі трэба было вызначыцца: буду я працягваць займацца класічнай музыкай ці ўсё ж эстраднай. Хоць мне абодва варыянты былі

даспадобы, выбраў эстраду. Я перакананы, што няма нічога лепшага за класічную музыку, яна вечная, але па адчуваннях мне больш імпануе іншы кірунак. Я адчуваю жаданне зрабіць уклад менавіта ў эстрадную музыку. І калі вызначыўся з гэтым, то пайшоў у «Акадэмію талентаў».

— Складана далосся такое рашэнне?

— Я не думаў пра гэта. Проста паспрабаваў — і атрымалася. Па жыцці, калі я бяруся за нешта, то буду ўсе сокі з сябе выціскаць. Некалі я вучыўся ў гімназіі з фізіка-матэматычным ухілам і паралельна займаўся музыкай. Перамагла музыка.

— А захапленне музыкай неяк уплывала на вашу папулярнасць у школе?

— Як толькі бачылі ў руках баян, то адразу ў публікі знікала жаданне слухаць. А я неверагодна палюбіў гэты інструмент і не мог зразумець, чаму так яго ўспрымаюць. І цяпер даказваю, што баян немагчыма не любіць. На постсаветкай прасторы яго ўспрымаюць часцей за ўсё як інструмент, на якім іграюць польку на вяселлі. А ў Еўропе да баяна стаўленне зусім іншае. Яму толькі сто гадоў, а ён папулярны ва ўсім свеце. На ім іграюць сербы, палякі, амерыканцы, італьянцы. У Аўстраліі нават ёсць ціхаакіяўскі кубак па баяне.

Баян — гэта душа. Некалі я выбраў менавіта гэты інструмент, таму што мне падабалася яго гучанне. Захацелася ім валодаць лепш, чым мая сястра. У выніку сястра спыніла заняткі, а я працягваю і сёння.

— Колькі зараз у вас інструментаў?

— Два інструменты стаяць дома і яшчэ шэсць у бацькоў у Баранавічах. Усе з'явіліся ў розны час. Некаторыя мне дарылі. На нейкіх я пачынаў іграць, таму яны захоўваюцца як гісторыя. А калі хто захоча пачуць фартэп'яна, то і на ім магу сыграць. Яшчэ ёсць гітара, на якой вучыўся іграць самастойна, радаваў дзяўчат.

— Але ж у спадарожніках жыцця хочацца бачыць дзяўчыну, якая будзе любіць у вас перш за ўсё чалавека, а ўжо потым музыканта. Ці памыляюся?

— Самае цікавае, што дзяўчатам бывае зусім не важна, на якім інструменце іграе хлопец, галоўнае — каб быў музыкантам. Нават не ведаю, што іх прыцягвае. Я, калі знаёмлюся з дзяўчынай, не хачу расказаць ёй, чым займаюся. Няхай для яе гэта потым стане «прыемным бонусам». Хочацца нармальнага знаёмства двух звычайных людзей.

— Каханне натхняе творчых людзей. Ці часта вы бываеце ў стане закаханасці?

— Я адналюб, але захапляюся прыгажосцю. Калі бачу прыгожую дзяўчыну, то магу падысці і сказаць ёй пра гэта. Альбо магу кветку падарыць (робіць папярвовую ружу і дорыць мне. — Аўт.). Мяне натхняе прыгажосць ва ўсім. Шмат падарожнічаю і ў вандроўках таксама знаходжу натхненне.

— Адна з вашых галоўных мэт — стаць вялікім музыкантам. Акрамя гэтага, да чаго яшчэ імкняцеся ў жыцці?

— Каб стаць ім, можа ўсё жыццё спатрэбіцца. Яшчэ хацелася б стварыць моцную сям'ю. Каб вяртацца дадому, дзе цябе чакае каханая і дзеці. У гэтым увесць сэнс.

Алена ДРАПКО.

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»;
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».
Дырэктар-галоўны рэдактар
КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.Адказныя за выпуск: першы намеснік галоўнага рэдактара Наталля КАРПЕНКА, рэдактар аддзела Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@zvyazda.minsk.by

Газета адрэкавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009. 220013,

г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 19.878.

Нумар падпісаны ў 19.30 13.08.2014 г.